

เพชรสีเพลิง

บทที่ 18

ปัทมสีกำลังถูกรบกวนด้วยความทุกข์ใจเพราะรักที่ไม่สมหวัง จึงไปเคารพศพชยาเพียงในคืนแรกที่มีการสวดพระอภิธรรมแล้วก็เก็บตัวเงียบ ไม่เปิดโอกาสให้ภัสสรได้ใกล้ชิดระบายสิ่งที่ติดค้างในใจออกมา พรรณรายซึ่งเคยรู้จักชยาและเพื่อนๆ ของภัสสรขอร่วมไปเคารพศพด้วยในค่ำคืนต่อมา โดยรีบไปโดยไม่แสดงความสนใจใยดีที่จะมีส่วนร่วมต่อความสูญเสียของลูกสาวในครั้งนี้นี่เลย

ชายหนุ่มร่างสูงในเครื่องแต่งกายสุภาพ เสื้อเชิ้ตแขนยาว สีขาวจัด กางเกงสีดำสนิท ที่มารับภัสสรไปงาน มีท่าทีเปลี่ยนไปจนพรรณรายใจหาย เขาไม่ช่างเล่นยิ้มหัวหยอกเย้าดังเคย ไบหน้าขมึนประกายตาหม่นหมองเช่นเดียวกับหญิงสาวเยาว์วัยในชุดนักศึกษา เขาวนเวียนมองสาวน้อยด้วยสายตาที่ทำให้พรรณรายรู้สึกแปลกใจ บ่อยครั้งที่เขาเอื้อมมือประคองร่างบาง ๆ ราวกับภัสสรเป็นแก้วมณีเปราะบางที่เขาห่วงใยทะนุถนอม

ภัสสรกลับไม่ได้สนใจความเอื้ออาทรของชายหนุ่ม เธอเงียบขรึมโศกเศร้า ดวงตาสะท้อนความในใจที่ร้าวราน

“พี่พรรณนี่ช่างหน้ากับคุณโยก็ได้ค่ะ”

ภัสสรพูดเมื่อเดินมาถึงรถแล้วจึงเปิดประตูที่นั่งด้านหลังขึ้นไปก่อน โยธินที่เปิดประตูหน้ารอต้องมองขมึนๆ พรรณรายยิ้มไม่สนิทเดินไปก้าวขึ้นนั่งข้างหน้าโดยดี กริ่งเกรงว่าภัสสรจะยังคงขุ่นเคืองที่เธอและโยธินเคยสนิทสนมกันจนเกิดเรื่องขึ้นเมื่อหลายวันก่อน

โยธินเองก็เงียบ พรรณรายคงไม่สนใจว่าภัสสรจะคิดอะไรอยู่ในใจ หากเขายังหยอกเย้าเล่นหัวสนิทสนมกับเธอดังเดิม ไม่ว่าจะอย่างไรขอให้เขามีใจให้เธอก็พอ แต่ท่าทีเคร่งขรึมห่างเหินในระยะหลังๆ นี้ ทำให้หญิงสาวหมดความมั่นใจแล้วได้แต่วิตกกังวลจนทำตัวไม่ถูก

ต่างคนต่างนั่งเงียบ พูดกันแทบจะนับคำได้ ภัสสรเศร้าหมองจนไม่ตอบคำถามเสียเฉยๆ ทิ้งให้ชายหนุ่มหญิงสาวสองคนข้างหน้าพูดคุยถามตอบกันเอง....

ชยามีญาติอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่พ่อแม่และญาติพี่น้องอีกส่วนหนึ่งต้องเดินทางมาจากต่างจังหวัด ภัสสรเข้าไปทำความเคารพแล้วนั่งรวมอยู่กับกลุ่มเพื่อน โยธินพาพรรณรายเข้าไปนั่งเกาะกลุ่ม แต่ได้ที่นั่งซึ่งห่างออกมาจากกลุ่มเพื่อนของภัสสรที่เขาเคยพูดคุยด้วย

ชายหนุ่มเพิ่งจะกล่ามองภาพของหนุ่มน้อยไบหน้าสะอาดสะอาดอันเกลี้ยงเกลาที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าโลงศพเต็มตา เห็นดวงตาคู่ที่มองกลับมาอ่อนโยนแม้จะเจือเศร้า หลายวันมานี้เสียงสะท้อนของเพื่อนๆ และพ่อแม่ญาติพี่น้องของคนตายบีบหัวใจเขาจนหดหู่ เมื่อมาวัดในครั้งแรก โยธินไม่กล้าเข้าไปเคารพศพเพื่อขอขมาลาโทษเสียด้วยซ้ำ

แม้ในระยะไกล ชายหนุ่มในท่ามกลางผู้คนก็ยังรำร้องวิงวอนขอให้ผู้ตายยกโทษ “ขอให้คุณไปสู่สุคติ โปรดอโหสิให้ผมด้วย ผมไม่มีเจตนาจะทำร้ายคุณเลยจริงๆ”

เขาไม่รู้ว่าภัสสรที่ซบหน้าตาไม่ขาดระยะก็เฝ้าวิงวอนชยาในแบบเดียวกัน.....

“ชยานอนอยู่ในบ้านดีๆ แล้วสรก็เรียกออกมาตายแท้ๆ โธ่เอ๊ย ไม่น่าเลย สรขอโทษ ยกโทษให้สรด้วย....”

ร่างสูงที่ดูหนาแน่นแข็งแรงที่เคยคุ้นของชายหนุ่มอีกคนหนึ่งก้าวเข้ามาในบริเวณ โยธินต้องขยับตัวด้วยความแปลกใจ ลูกขึ้นเพื่อให้เป็นที่สังเกต ครั้นพอฝ่ายนั้นมองเห็นเขาก็ยกมือให้

“คุณสหัส มาได้ยังไงครับ รู้จักกับใครหรือ”

ชายหนุ่มผู้นั้นทักทายตอบด้วยท่าทีสุภาพ ก้มศีรษะส่งยิ้มขริบให้พรรณรายที่ขยับตัวเป็นที่ต้อนรับ จำได้ว่าโยธินเคยพาหญิงสาวผู้นี้มาบ้านพร้อมกับภัสสร ถ้าเขาไม่ผิด เธอเป็นผู้หญิงของชิปไตยที่สร้อยระย้าเคยพูดถึง

“ผมกับชยาเป็นคนบ้านเดียวกัน ชยาเป็นรุ่นน้องหลายปี แต่เราก็กินเล่นด้วยกัน โตขึ้นมาด้วยกันที่บ้านนอก”

“ทำไมโลกแคบอย่างนี้”

โลกแคบยิ่งกว่านั้นอีก สหส์ยิ้มราวจะเยาะหยันโชคชะตาเมื่อนึกถึงเหตุบังเอิญที่ทำให้เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับสร้อยระย้าและบุญยงที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับครอบครัวของชิปไตย

“ผมต้องขอตัวไปเคารพศพแล้วพบพ่อแม่ของชยาก่อน ไม่รู้ว่าคุณเขาจะจำผมได้หรือเปล่า ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

“เชิญอะ”

ร่างสูงผละจากไป อีกครู่ก็เข้าไปรวมอยู่ในกลุ่มญาติ มีการทักทายทำความเรียกคืนความทรงจำกันอยู่ครู่หนึ่ง คนที่จำได้ช่วยอธิบาย แล้วชายหนุ่มก็ถูกกลืนเข้าไปในกลุ่มญาติอย่างสนิทสนม

กลุ่มเพื่อนๆ ของชยา มองสหส์อยู่ก่อนแล้ว ครั้นชายหนุ่มเข้าไปกล่าวทักทายหนึ่งรวมด้วย ทุกคนก็ให้การต้อนรับด้วยความยินดี

สหส์ มองใบหน้าสีอ่อนหมองเศร้าที่ซอกซำเพราะการร้องไห้ของสาวน้อยที่เป็นจุดสนใจอย่างเพ่งพิศ ภัสสรทำให้เขานึกถึงชิปไตยและปัทมรสี ขณะที่กระแสโลหิตพลุ่งพล่านด้วยความแค้นรอยยิ้มของชายหนุ่มกลับซ่อนความอาฆาตชิงชังไว้อย่างมิดชิด

“ได้ยินว่าคุณสามคนเป็นเพื่อนรักของชยา ผมขอแสดงความเสียใจด้วยครับ”

“เราไปไหนมาไหนด้วยกัน เจอหน้ากันเกือบทุกวัน...”

สายใจเซ็ดน้ำตา น้ำเสียงพูดขาดหาย

ดวงตาคมเข้มอ่อนขริบที่จับมองมาอย่างเจาะจงทำให้ภัสสรต้องพูดด้วย

“เราเป็นเพื่อนรักกันค่ะ เรารู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่เข้าเรียนปีแรก ไปชนบท ออกค่ายต่างจังหวัดด้วยกันทุกปี อาบเหงื่อต่างน้ำลำบากมาด้วยกัน...” เสียงเล่าขาดหาย เด็กสาวกล้ำกลืนสะอื้น เซ็ดน้ำตาบ่อย

ชายหนุ่มมองเธอราวกับจะเก็บรายละเอียดไว้ทั้งหมด ดูเธอไม่เหมือนปัทมรสีเลย ราวกับไม่ใช่พี่น้องคลานตามกันออกมา ผิดล้ากว่า รูปหน้าคนละแบบ คิ้วตาคมปากไม่มีส่วนละม้าย

“พ่อไม่ค่อยรักน้อง สัมเลยต้องคอยดูแล น้องชอบถาม สัมว่าเขาเป็นลูกพ่อหรือเปล่า สัมกลัวเขาคิดมาก มีปมด้อยแล้วจะเสียคน เพราะบางทีเขาก็ทำอะไรแผลงๆ ให้ต้องเป็นห่วง....” ปัทมรสีเคยพูดอย่างนั้นสมัยเมื่อยังเป็นคนรักของเขาอยู่

เขาถามเธอว่า “ทำอะไรแผลงๆเช่นอะไรบ้างครับ”

ปัทมรสีตอบว่า “ตอนเป็นเด็กเวลามีแขกมาบ้าน เขาแก้งยีนเอามือต่างเท้า แต่งตัวมอมแมมต่างๆ ที่รู้ว่าพ่อไม่ชอบ หลังๆ นี้พ่อไม่สนใจแล้วว่าเขาจะทำอะไร แต่ถ้าโกรธขึ้นมาละก็จะเป็นเรื่องใหญ่ทันที น้องเลยเลี้ยงๆ ไม่ค่อยยอมเจอหน้าพ่อ”

“คือเจียบหรือเปล่าครับ”

“เขาเป็นเด็กดีค่ะ และเป็นคนที่สมัครรักและเป็นห่วงที่สุด”

สหส์รู้ว่าปัทมรสีรักและเป็นห่วงภัสสร เพราะอย่างนั้นเขาจึงรู้สึกกระหึ่มใจอย่างยั้งที่ในบัดนี้ เด็กสาวคนนั้นนั่งอยู่ตรงหน้าและพูดจากับเขาอย่างวางใจและไร้พิษสง...

พลองจากรถ ภัสสรก็พนมมือไหว้ชายหนุ่มเจ้าของรถ แล้วปลีกตัวเข้าบ้านไปก่อน พรรณรายหันมาเห็นสีหน้าสลดที่มองตามร่างเล็กๆ ในชุดนักศึกษา สีหน้าของเขาบีบหัวใจเธอให้เจ็บปวด

“จะเข้าบ้านก่อนไหมคะ คุณโย”

“ไม่ละครับ ผมกลับเลยดีกว่า” เสียงเขาอ่อนระคนขมขื่นเศร้า

“รับกาแฟร้อนๆ สักถ้วยแล้วค่อยไปไม่ดีหรือคะ” เธอพยายามเอาใจ

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มยืนย่นทั้งที่ในที่แรกเขาก็ตั้งใจที่จะตามพวกเธอเข้าบ้านถ้าภัสสรไม่ชิงปลีกตัวไปก่อนราวกับจะวิ่งหนีเช่นนั้น

ร่างสูงก้าวกลับเข้าไป แล้วรถคันหรูก็เลื่อนออกไปจากประตูรั้ว พรรณรายยืนนิ่งมองตามด้วยความรู้สึกคล้ายสูญเสียบางอย่าง คิดถึงน้ำเสียงเจือหัวเราะ สีหน้าระรื่นช่างเล่นที่เคยคลุกคลีด้วยอย่างบอกไม่ถูก.....

ภัสสรบอกชายหนุ่มทางโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงสลดหม่นหมอง... “วันนี้สรจะตรงไปวัดจากมหาวิทยาลัยกับเพื่อนๆ เลย พี่โยไม่ต้องมารีบสรที่บ้านนะคะ แต่ถ้าจะมารีบพี่พรรณก็ตามใจ” แม้ไม่มีกังวลแฉ่งนอนประศตประชันแต่โยชินฟังแล้วก็ต้องถอนใจ

“พรรณรายคงไม่อยากไปวัดแล้วกระมัง ไม่ได้รู้จักสนิทสนมอะไรกัน ไปนั่งฟังสวดคุณอื่นร้องไห้ไม่ใช่เรื่องสนุกสักหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นพี่โยจะไปทำไมละคะ พี่โยก็ไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับชยาเหมือนกัน”

ชายหนุ่มอึ้งไปชั่วครู่

“สรไม่อยากให้พี่ไปเป็นเพื่อนหรือ”

“สรมีเพื่อนอยู่ทำงานเยอะแล้วคะ ถึงเราไปด้วยกันก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกัน รมกวนพี่โยเปล่าๆ”

“แต่พี่อยากอยู่ข้างๆ เวลาสรมีความทุกข์นะ”

เธอเงยบไปนิดหนึ่ง “จริงหรือคะ”

“จริงซี พี่เป็นห่วงสรที่สุด....”

“พี่โยรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียงถามไม่แสดงความยินดีหรือแฉ่งนอนใดๆ เหมือนกับว่าการตายของเพื่อนรัก ทำให้อารมณ์ และหัวใจจิตใจของเธอหม่นมัวจนไร้ชีวิต ซ้ำไปแล้ว

โยชินไม่อาจให้คำตอบได้ว่าเขาแค่เธอขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อใด ตั้งแต่เมื่อภัสสรเห็นพรรณรายล้มอยู่ในอ้อมอกเขา หรือว่าตั้งแต่เขารู้ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุให้ชยาตายกันแน่

เมื่อเพื่อนๆ ถามว่า “วันนี้พี่โยไม่มาหรือ” เธอก็สั่นหน้าแล้วไม่พูดอะไรอีก ดวงตาสะท้อนประกายโศกศัลย์วบน้ำตา

เพื่อนๆ ดูจะไม่แปลกใจที่ภัสสรโศกเศร้ากว่าใครๆ ทุกคนเข้าใจมานานแล้วว่าเธอและชยาเป็นคนที่รักกัน ในระยะหลังโยชินเข้ามาคลุกคลีให้เกิดความกังขาและถูกล้อเลียน

เพื่อนบางคนเคยถามเธอว่าจะเลือกคนไหน

ไม่มีใครรู้ว่าความเศร้าโศกของภัสสรไม่ได้เกิดจากความรักของหนุ่มสาวที่ต้องพรากจากกัน แต่เธอถูกรบกวนทรมานด้วยความคิดที่ว่า ชยาคงไม่ตายหากว่าเธอไม่แฉ่งนอนโยชินจนโทรศัพท์เรียกเพื่อนให้ออกจากบ้านที่ปลอดภัยมาพบกับความตายในคืนวันนั้น.....

วิญญาณของชยาคงไม่สงบสุขที่เห็นโยชินตามเคียงข้างเธอ ชยาไม่มีความสุขเลยนับแต่ชายหนุ่มรุ่นพี่ผู้นี้เข้ามาคลุกคลีด้วยจนเธอต้องห่างจากกลุ่มและจากเขา ภัสสรรู้ว่าเธอทำร้ายจิตใจเพื่อน... แล้วผลที่ได้รับก็คือ การที่โยชินทำร้ายเธอด้วยภาพบาดใจของเขากับพรรณราย

ชยารักและโยดีเธอมาตลอด

ถ้ารู้อนาคต เธอจะรับรักเพื่อนชายที่แสนดีคนนี้ อย่างน้อยหากอายุเขาไม่ยืนยาว เขาก็ไม่ต้องทรมานใจเพราะเธอ.....

“วันนี้ไม่เห็นโยชิน”

สหัสเปรยเป็นเชิงถามหลังจากที่ภัสสรและเพื่อนๆ ไขว่หากหาย

ร่างสูงในชุดเสื้อขาวกางเกงสีดำสนิทมาถึงวัด แล้วก็ทำตัวกลมกลืนกับญาติพี่น้องของผู้ตายตามเคย พอมีโอกาสจึงเข้ามารวมกลุ่มกับเด็กๆ ที่เฝ้ามองอยู่

สายใจถามว่า “พี่สหัส รู้จักกับพี่โยหรือคะ”

“ผมทำงานให้อาของโยชิน”

“อาสร้อยนะหรือคะ” ภัตสรถาม

“ครับ”

“สรเคยไปที่บ้านแล้วพบอาสร้อย เธอเป็นคนน่ารักและจะรักพี่โยมากด้วย”

“ใครๆ ก็รักโยชินครับ”

“พี่โยเป็นลูกคนเดียว เป็นหลานชายสุดสวาทชาติใจของอาสร้อย ใครๆ ก็รักเอาใจกันทั้งบ้าน เพราะอย่างนั้นก็เลย...”

หญิงสาวไม่พูดต่อเสียเฉยๆ

ชายหนุ่มถามยิ้มๆ ว่า “ก็เลย.. อะไรครับ”

หญิงสาวโยกไหล่แทนคำตอบแล้วนิ่งไป พึมพอยและสายใจยื่นหน้ามาชวนคุย สหัสหันไปคุยด้วย ไม่วายจับตามองใบหน้าอ่อนที่เศร้าสลดของหญิงสาวที่เป็นจุดแห่งความสนใจของเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า.....

สีหน้าและท่าที่เป็นมิตรของหนุ่มใหญ่ทำให้หญิงสาวรู้สึกคุ้นเคยและวางใจ เขานั่งลงข้างๆ เธอจึงมีโอกาสถามคำถามที่เขาตอบเพื่อนๆ เธอไปแล้วหลายครั้ง

“พี่สหัสเป็นญาติกับชยาหรือคะ”

“ถึงไม่ได้เป็นก็เหมือนเป็นครับ” ท่าที่เขาเหมือนกำลังพูดให้เธอสบายใจขึ้น “เราเคยเล่นด้วยกัน ชยาเป็นเด็กเรียบร้อย เคยถูกรังแกและผมช่วยไว้ก็เลยสนิทกัน ผมโตกว่าเขาหลายปี”

ดวงตาหม่นมัวของหญิงสาวจู่ประกายวาว ท่าทีกระตือรือร้น

“ยังงัยหรือคะ พี่สหัสเล่าเรื่องตอนชยาเล็กๆ ให้สรฟังบ้างได้ไหมคะ”

“ได้ซิครับ ยินดีเสมอ”

“อะไร สรคบกับชยาตั้งนานกลับต้องมาให้พี่สหัสเล่าเรื่องชยาหรือ”

สายใจเห็นว่าเป็น “ยัยสรคบชยา แต่ชยาเป็นฝ่ายฟังเรื่องของยัยสร ชานี้เรื่องเล่าแยะแต่ไม่ค่อยสนใจฟังเรื่องของใคร”

หญิงสาวหน้าเสีย ความจริงที่เธอไม่ค่อยรู้เรื่องราวของใครก็เพราะไม่ใช่นิสัยที่จะสอดแทรกซักถาม แต่ถ้าตนเองมีอะไรในใจก็จะพูดออกมาจนหมด

“มีรูปตอนชยาเล็กๆ ไหมคะ”

“คงไม่มีหรอกครับ เด็กบ้านนอกจนๆ ไม่ได้มีชีวิตเหมือนเด็กกรุงที่พ่อแม่คอยถ่ายรูปเก็บไว้”

“นั่นซิ ยัยสรถามแบบลูกคนรวย” เพื่อนสาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆ เอียงหน้ามาฟังแล้วแก้งว่า

สีหน้าเธอเจื่อนจางลงอย่างละเอียดใจที่ถามคำถามง่ๆ และยิ่งเจื่อนลงอีกเมื่อสายใจพูดว่า

“ยัยสรมีรูปตัวเองตอนเล็กๆ เพียบเลยคะพี่สหัส แม่เขารักมาก วันๆ ไม่ทำอะไรนอกจากถ่ายรูปลูก”

“ถ้ามีลูกสาวน่ารักแบบนี้ก็น่าจะคอยถ่ายรูปไว้ไม่ใช่หรือครับ”

ภัตสรมองคนพูด ปรกาศตาในรอยยิ้มปลอมโยนของเขาจุดความอบอุ่นขึ้นในหัวใจเธอ เธอรู้สึกคล้ายลูกนกที่พลัดหลงมาพบรวงรังที่หน้าพักพิง

“วันอาทิตย์นี้เผาศพแล้วพี่จะพาชยากลับบ้านเกิดพร้อมพ่อแม่ญาติพี่น้องเขา ถ้าใครอยากไปด้วยก็ได้ นะครับ”

“จริงหรือคะ งั้นพวกเราไปกันไหม” เพื่อนๆ เธอหันมาชักชวน ภัตสรพยักหน้าทันที

“สรไปด้วย”

.....